

Sygn. akt V.2 Ka 449/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Leszka Cemora przedstawiciela Śląskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Katowicach

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2018 r.

sprawy:

W. T. /T./

s. A. i M.

ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 26 kwietnia 2018r. sygn. akt II K 246/17

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierza oskarżonemu za czyn z art. 107 § 1 kks karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny określając wartość jednej stawki na kwotę 90zł (dziewięćdziesiąt złotych);

II.w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.odstępuje od obciążania oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Sygn. akt. V.2 Ka 449/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 246/17 uznał oskarżonego W. T. za winnego tego, że będąc Prezesem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ulicy (...) w dniach od 1 do 22 listopada 2014r. w lokalu o nazwie J. H. w W. przy ul. (...) urządził w celach komercyjnych, na elektronicznych urządzeniach do gier o nazwie: H. S. o numerze (...) oraz B. H. o numerze (...) gry o charakterze losowym wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz.U. 201 z 2009r. poz 1540) tj. za winnego

przestępstwa z art. 107 par. 1 kks i za to wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 624 par. 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, to jest art. 413 par. 2 pkt. 1 kpk polegającą na zaniechaniu określenia w sentencji wyroku pełnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez określenie jedynie, że czyn wyczerpuje dyspozycje przepisu art. 107 par. 1 kks w sytuacji, w której art. 107 par. 1 kks jako przepis blankietowy bezwzględnie wymaga uzupełnienia o konkretne przepisy ustawy o grach hazardowych, które miały zostać naruszone,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 4 par. 2 i 3 kks poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżonemu można przypisać działanie z zamiarem popełnienia przestępstwa skarbowego, podczas gdy zarówno stan faktyczny sprawy jak i usprawiedliwione okolicznościami przekonanie oskarżonego o legalności jego zachowania wskazują że zarzutu działania z zamiarem nie można oskarżonemu przypisać,

3. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie go w sprawie jako normę uzupełniającą treść przepisu art. 107 par. 1 kks podczas gdy przepis ten (art. 6 ugh) nie znajduje zastosowania w sprawach o czyny określone w art. 107 par. 1 kks, albowiem przepis art. 6 ust. 1 ugh odnosi się do prowadzenia działalności a nie do urządzania gier na automatach, co jest znamieniem czynu z art. 107 par. 1 kks,

4. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 23a ust. 1 ustawy o grach hazardowych poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że organizowanie gier na przedmiotowym urządzeniu może naruszać powołany przepis tej ustawy oraz poprzez zastosowanie go w niniejszej sprawie w sytuacji gdy przepis ten nie może być podstawą uzupełnienia normy art. 107 par. 1 kks,

5. obrazę prawa materialnego, tj. art. 10 par. 1 kks poprzez brak jego zastosowania w sprawie podczas gdy okoliczności sprawy wskazują, że działanie oskarżonego jeśli w ogóle może być oceniane jako naruszające przepisy ustawy o grach hazardowych i kodeksu karnego skarbowego, to powinno być rozpatrywane w kategorii błędu co do znamienia ustawowego art. 107 par. 1 kks „urządzania gier na automatach wbrew przepisom ustawy ugh” wykluczającego przypisanie oskarżonemu umyślnego popełnienia czynu zabronionego określonego w tym ostatnim przepisie,

z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia wcześniejszych zarzutów:

6. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary tj. 3 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji w której całokształt przesłanek dotyczących czynu oskarżonego przemawia za orzeczeniem kary grzywny.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,
3. w przypadku uwzględnienia apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony udzielonej mu z wyboru w postępowaniu apelacyjnym,
4. na wypadek uwzględnienia zarzutu dot. rażącej niewspółmierności kary za czyn z art. 107 par. 1 kks o zmianę orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez orzeczenie wyłącznie kary grzywny w dolnych granicach zagrożenia ustawowego przewidzianych za przestępstwo skarbowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego co do zasady (poza zarzutem rażącej surowości kary) nie zasługiwała na uwzględnienie. Stanowi ona bowiem jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozstrzygnięciami Sądu I instancji oraz prezentację dokonanej przez obrońcę wykładni wybranych przepisów u.g.h. i k.k.s. Poglądów tych Sąd odwoławczy jednakże nie podziela.

Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które mogły prowadzić do wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. Zgromadzony i ujawniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest obszerny i kompletny, a ustalenia faktyczne poczynione są w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który został oceniony z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4, 5 i 7 k.p.k. Swoje stanowisko w sposób wyczerpujący Sąd Rejonowy uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Nietrafny jest zatem zarzut naruszenia przepisów postępowania, co w rezultacie miałyby mieć wpływ na treść wyroku.

Pisemne motywy zaskarżonego wyroku nie pozostawiają wątpliwości, że działanie oskarżonego polegające na urządzaniu w celach komercyjnych gier o charakterze losowym na urządzeniu elektronicznym do gier wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych Sąd I instancji wiązał z naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1 u.g.h., to jest z brakiem koncesji, z naruszeniem art. 14 ust. 1 u.g.h. tj. urządzaniem gier poza kasynem oraz art. 23a ust. 1 u.g.h. tj. tj. bez odpowiedniej rejestracji urządzeń do gier. Czyn polegający na urządzaniu gier na automatach, pomimo nieposiadania koncesji na prowadzenie kasyna gier, stanowi już sam w sobie przestępstwo i takim przestępstwem był również przed wejściem w życie w dniu 3 września 2015 roku nowelizacji ustawy o grach hazardowych.

Art. 107 § 1 k.k.s., w wersji obowiązującej w dacie czynu, stanowi, że kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Zatem dla przypisania sprawcy czynu z art. 107 § 1 k.k.s. koniecznym jest wykazanie, iż urządzał lub prowadził on grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny wbrew przepisom ustawy.

Zgodnie z utrwalonymi już w tej mierze poglądami doktryny zakres pojęcia „urządza” jest szerszy od „prowadzi”. Osoba, która grę lub zakład (...), najczęściej układa system gry, określa wysokość wygranych, wynajmuje i przystosowuje lokal, zatrudnia i szkoli pracowników, organizuje grę, rozlicza przedsięwzięcie itp. Natomiast osoba, która grę lub zakład wzajemny „prowadzi”, ogranicza się najczęściej do wykonywania bezpośrednich czynności przy tych grach (tak pogląd zawarty w Komentarzu do art. 107 k.k.s. W. K. i B. K.). Natomiast w komentarzu do art. 107 k.k.s. T. G. stwierdził, iż czym innym jest tu urządzenie gry i zakładu wzajemnego lub prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów, a czym innym prowadzenie gry lub zakładu. To pierwsze wymaga bycia określonym podmiotem uprawnionym do uzyskania zezwolenia na urządzenie gry lub zakładu lub na prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów, a wcześniej ustalenia ich regulaminu, z określeniem w nim także wygranych, terminu i miejsca gry lub zakładu oraz praw i obowiązków ich uczestników, zapewnienia stosownych zabezpieczeń i spełnienia określonych warunków, od jakich ustawa uzależnia zorganizowanie (urządzenie) danej gry lub zakładu lub działalności w tym zakresie (zob. np. art. 3, 4 ust. 1, art. 5-7, 11 ust. 2, 5 i 5a, art. 13-15b, art. 22, 24, 32-36 czy 39 u.g.z.w.). To drugie, czyli prowadzenie gry bądź zakładu wzajemnego, a nie działalności w tym zakresie, wiąże się z samym ich realizowaniem, co wymaga też uwzględnienia przez prowadzącego konieczności przestrzegania wymogów prawidłowego organizowania gry lub zakładu zarówno od strony technicznej, organizacyjnej, realizacji wygranych itd. (np. art. 11 ust. 1, 3 i 4, art. 17-19 czy 23 u.g.z.w.). W konsekwencji uznać należy, że urządzenie gier lub zakładów zdaje się jednak pojęciem szerszym niż samo ich prowadzenie.

Oczywistym jest, że w dacie popełnienia zarzucanego czynu oskarżony pełnił funkcję prezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w B., której działalność związana była między innymi z urządzaniem gier losowych oraz w posiadaniu, której znajdowały się zatrzymane automaty. Zawarł on pomiędzy wymienioną spółką, a S. T. umowę najmu części lokalu umożliwiająca zainstalowanie urządzeń do gier, na których wskazana spółka miała prowadzić działalność gospodarczą. Na wynajęte powierzchnie zostały wstawione przedmiotowe urządzenia

elektroniczne do gier. Oskarżony będący Prezesem Zarządu wymienionej spółki odpłatnie udostępniał wskazane automaty do gier nieograniczonej liczbie osób i z tego tytułu osiągał korzyści majątkowe. Inaczej mówiąc, to właśnie oskarżony stworzył warunki do prowadzenia gier na automacie i umożliwił prowadzenie takich gier, z czego czerpał stały dochód. Tym samym nie ma wątpliwości, iż oskarżony urządzał gry w celach komercyjnych na wstawionych do lokalu automatach.

Nie ulega wątpliwości, iż przedmiotowe automaty zawierały gry o charakterze losowym, co wynika z protokołu kontroli. W trakcie kontroli przeprowadzono eksperymenty gier kontrolnych, których wyniki jednoznacznie wskazywały, że gry zainstalowane na urządzeniu mają charakter tylko i wyłącznie losowy, gdyż zarówno ich przebieg i jak i wynik był całkowicie niezależny od jakichkolwiek działań lub umiejętności gracza. Przebieg i wyniki tych eksperymentów zostały udokumentowane protokołami kontroli. Jednocześnie należy wskazać, iż funkcjonariusze przeprowadzający te kontrole przeszli specjalistyczne szkolenie w tym zakresie. Z dowodami tymi pozostaje zbieżna opinia biegłego z zakresu mechaniki technicznej, ogólnej budowy i eksploatacji maszyn, teorii maszyn i mechanizmów i techniki komputerowej – A. C.. W swojej opinii biegły kategorycznie stwierdził że gry oferowane na zatrzymanych urządzeniach mają charakter losowy, były prowadzone w celach komercyjnych, a zatem oferują gry w rozumieniu ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009r.

Oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. Przepis ten odsyła do przepisów ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 roku (Dz. U. z 2009 roku, nr 201, poz. 1540 z późn. zm.). Przepisy powołanej ustawy definiują pojęcie gier hazardowych, dopuszczalność organizowania i prowadzenia działalności w tym zakresie oraz wymagania, jakie muszą być spełnione, by działalność taka mogła być prowadzona. Zatem przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. może polegać między innymi na naruszeniu art. 6 ust. 1, tj. na urządzaniu gier na automatach bez posiadanej koncesji na prowadzenie kasyna, lub art. 14 ust. 1 ugh, tj. na urządzaniu gier na automatach poza kasynem gry. Tym samym urządzenie gier losowych na automatach z naruszeniem któregośkolwiek z tych przepisów wypełnia znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.

Jednocześnie w wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 października 2016 r. wydanym w sprawie C-303/15 stwierdzono, że art. 6 ust.1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., podlegającego obowiązkowi notyfikacji na podstawie art. 8 ust.1 tej dyrektywy. To jednoznaczne rozstrzygnięcie ETS czyni wszelkie zarzuty odwołujące się do kwestii techniczności w/w przepisu u.g.h. bezpodstawnymi.

Pogląd wyrażony w wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 października 2016 r. wydanym w sprawie C-303/15 został również podzielony w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. (I KZP 17/16). Z powołanej uchwały Sądu Najwyższego należy wnosić, że o wypełnieniu normy blankietowej art. 107 § 1 k.k.s. stanowi już samo naruszenie art. 6 ust.1 u.g.h. i możliwym jest przypisanie odpowiedzialności karnej za czyn z art. 107 § 1 k.k.s., który polega na naruszeniu wyłącznie lub również art. 6 ust.1 ustawy o grach hazardowych, nawet jeśli czyn ten zostałby popełniony przed wejściem w życie nowelizacji ustawy o grach hazardowych.

W rozpoznawanej sprawie czyn z art. 107 § 1 k.k.s. zarzucany oskarżonemu polegał na urządzaniu gier hazardowych na automacie poza kasynem gry oraz bez wymaganego zezwolenia, czyli koncesji na prowadzenie kasyna gry. Co prawda nie było to wprost wskazane w zarzucie aktu oskarżenia ale wynikało z uzasadnienia aktu oskarżenia. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, spółki, których oskarżony W. T. nie posiadał wymaganej prawem koncesji na prowadzenie tego typu działalności w lokalu w W. wydanej przez właściwy organ. W związku z powyższym zachowanie oskarżonego naruszyło przede wszystkim art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych Nadto naruszył także art. 14 ust. 1 ugh albowiem przedmiotowe gry prowadził poza kasynem gry.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 413 par. 2 pkt. 1 kpk. Co prawda w opisie czynu Sąd Rejonowy nie wskazał konkretnie jakie przepisy ustawy o grach hazardowych W. T. naruszył zawierając jedynie ogólne stwierdzenie że : działał „wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r” jednakże w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazał jakie konkretnie normy ustawy zostały przez oskarżonego naruszone. Oczywiście jest że art. 107

par. 1 kks jest przepisem blankietowym, a opis czynu winien jak najbardziej dokładnie odzwierciedlać zachowanie oskarżonego jednakże brak odwołania w wyroku do konkretnie naruszonych przepisów - wbrew twierdzeniom oskarżonego- nie czyni opisu przestępstwa nieczytelnym, czy niezrozumiałym. Oskarżony doskonale wiedział jaki czyn jest mu zarzucany i jakie normy ustawy o grach hazardowych miał naruszyć i z jakiego powodu pierwotnie dokonano zatrzymania mu automatów do gier. Trudno żeby tego nie wiedział skoro na terenie Polski toczyły się przeciwko niemu inne postępowania karno-skarbowe o takie same występki z art. 107 par. 1 kks. Nadto oskarżony na różnych etapach postępowania korzystał w tych sprawach z pomocy kancelarii prawniczych w Polsce. Z treści pism procesowych kierowanych przez obrońcę wynika, że spór dotyczył tak naprawdę interpretacji przepisów prawnych i zarówno oskarżony jak i jego obrońca orientowali się doskonale w materii prawniczej odnoszącej się do art. 107 par. 1 kks i ustawy o grach hazardowych.

Nie zasługuje również na uwzględnienie argument, iż oskarżony działał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiących znamię czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. Przecież W. T. był prezesem zarządu spółki, której przedmiotem działalności było udostępnianie automatów do użytkowania właścicielom lokali gastronomicznych, z czego spółki czerpały dochody. Była to działalność prowadzona na sporą skalę. Świadczy to o tym, iż styczność oskarżonego z automatami do gier nie była przypadkowa, czy incydentalna, zaś z racji pełnionej funkcji oskarżony nie mógł nie wiedzieć o rygorach prawnych, którym poddana jest działalność w zakresie gier hazardowych. Musiał wiedzieć, że do prowadzenia gier hazardowych w celach komercyjnych na terenie Polski wymagana jest koncesja. Oskarżony nie był osobą przypadkową, ale przedsiębiorcą mającym wykorzystywać zakwestionowane automaty do gry w profesjonalnych przedsięwzięciach gospodarczych, przynoszących mu wymierny zysk. Z tych też względów twierdzenia oskarżonego, iż z uwagi na treść prawa europejskiego oraz niespójność orzecznictwa pozostawał w błędzie co do znamion czynu zabronionego z art. 107 k.k.s. należy ocenić krytycznie i uznać, iż stanowią one jedynie nieudolną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucany występki karnoskarbowy. Taki pogląd wyrażony został również w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. IV KK 225/15. Z całą pewnością oskarżony zdawał sobie sprawę z faktu niekorzystnego dla jego działalności uregulowania kwestii gry na automatach w ustawie hazardowej, ale z uwagi na duże korzyści majątkowe osiągnięte z tejże działalności nie zamierzał z niej zrezygnować.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych poprzez błędne jego zastosowanie jako uzupełnienia normy blankietowej art. 107 par. 1 kks. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż art. 6 ust. 1 u.g.h. i art. 14 ust. 1 u.g.h. stanowią odrębne przepisy, które regulują dwie różne kwestie. Art. 6 ust. 1 u.g.h. stanowi, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji, (...). Zatem jego istotą jest uzależnienie możliwości urządzania gier od posiadania koncesji. Przepis ten nie stawia żadnych wymagań co do miejsca, w którym są lub mają być urządzane gry, co z kolei reguluje art. 14 ust. 1 u.g.h. Zatem gdyby nie istniał art. 14 ust. 1 u.g.h., to osoba posiadająca koncesję na kasyno gry mogłaby urządzać gry hazardowe w dowolnie wybranych przez siebie miejscach. Natomiast art. 14 ust. 1 u.g.h. stanowi, że urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z wyjątkiem ust. 4 i 5, a zatem szczegółowo wskazuje miejsce i warunki urządzania gier hazardowych. Zatem oczywistym jest, iż zakresy tych przepisów choć się uzupełniają, to regulują dwie odmienne kwestie. Jednocześnie treść tych przepisów jest prosta, przejrzysta i jednoznaczna, nie sposób zatem uznać, iż jest ona niezrozumiała dla przeciętnego obywatela, a co dopiero dla oskarżonego jako prowadzącego działalność gospodarczą w wyżej opisanym zakresie. Nie można w tym wypadku podzielić zarzutów apelacyjnych obrońcy o różnicach w znaczeniu zwrotów: „urządzanie gier hazardowych” a prowadzenie działalności. W tej konkretnej sprawie stan faktyczny niezbieżnie pozwala przyjąć że W. T. zarówno urządzał gry hazardowe jak i prowadził działalność bez koncesji. Dywagacje obrońcy nie mieszczą się w sferze logiki i stanowią kolejną nieuzasadnioną próbę polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Podobnie należy ocenić zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 23a ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Sąd meriti w wyczerpujący sposób uzasadnił że oskarżony naruszył swoim postępowaniem także art. 23a ust. 1 wspomnianej ustawy. Sąd

Okręgowy tę argumentację w pełni podziela. Prezentowany przez obrońcę pogląd na interpretację art. 23a ust1 wydaje się być odosobniony i mało przekonujący.

Natomiast fakt, iż inne sądy rejonowe i okręgowe na terenie Polski w podobnych sprawach wydawały wyroki uniewinniające od zarzutów popełniania tożsamyh czynów z art.107 k.k.s., nie może bezpośrednio wpływać na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Tak samo nie mają na to wpływu postanowienia o umorzeniu postępowań przygotowawczyh, czy też postanowienia odmawiające zatwierdzenia zatrzymania eksploatowanych automatów lub zarządzające zwrot zatrzymanych automatów. W Polsce nie obowiązuje system prawa oparty na precedensach (jaki panuje w krajach anglosaskich). Każda sprawa jest rozpatrywana indywidualnie przez niezawisły sąd na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach konkretnej sprawy. Samodzielność jurysdykcyjna sądu stanowi podstawową zasadę działania organu wymiaru sprawiedliwości w Polsce.

Sąd Okręgowy w ramach postępowania odwoławczego zawsze winien baczyć, by kara wymierzona sprawcy nie była nadmiernie surowa tak w aspekcie indywidualnym jak i w odczuciu społecznym. Stąd też złagodzone wymiar kary z 3 miesięcy pozbawienia wolności do 100 stawek dziennych grzywny przy określeniu wartości jednej stawki dziennej na kwotę 90 zł, uznając równocześnie, że tak wymierzona kara grzywny będzie karą słuszną i sprawiedliwą. Powodem wymierzenia wobec oskarżonego przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności był przede wszystkim fakt, że W. T. był uprzednio karany. Należy jednak zwrócić uwagę, że za czyn z art. 107 par. 1 kks oskarżony przed popełnieniem przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu był karany tylko jeden raz, mianowicie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013r. w sprawie III K 634/13 Sądu Rejonowego w Bielsku Białej. Pozostałe wyroki figurujące w danych o karalności dotyczyły skazań za przestępstwa z art. 178 a par 1 kk i 244 kk. Zatem nie mają nic wspólnego z działalnością oskarżonego odnoszącą się do automatów do gier hazardowych. Zdaniem Sądu Odwoławczego orzeczone przez Sąd Rejonowy w takim wypadku kara bezwzględna pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy razi swoją surowością. W odczuciu tak indywidualnym jak i społecznym nie jest karą sprawiedliwą i wyważoną. Zdaniem Sądu Odwoławczego uznać natomiast należy, że kara grzywny wysokości 100 stawek dziennych będzie karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Również stawka dzienna grzywny w wysokości 90 złotych nie jest wygórowana, a zarazem jest adekwatna do sytuacji materialnej lub rodzinnej oskarżonego, który przez wiele lat przecież czerpał zyski z procederu urządzania gier hazardowych o czym świadczą kolejne skazania za czyny z art. 107 par. 1 kk zapadłe w latach 2015-2018. O skali procederu świadczy aktualna karta karna W. T. z dnia 10 kwietnia 2018r. (k. 377-382)

Wymierzona ostatecznie oskarżonemu kara grzywny uwzględnia dyrektywy wymiaru kary określone treścią art. 53 k.k. i 23 par. 3 kks R. kary jest nie tylko odpłata oskarżonemu za popełnione przestępstwo, czy zapewnienie jego resocjalizacji, ale również prewencja szczególna i ogólna, winna ona zapewnić ochronę społeczeństwu przed przestępnymi działaniami oskarżonego i innych ludzi, którzy muszą mieć świadomość, że dopuszczenie się takiego przestępstwa pociąga za sobą konkretną i wymierną karę.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śl. za prawidłowe, Sąd Okręgowy znalazł podstawy jedynie do zmiany wyroku w zakresie orzeczonej kary.

Mając na względzie sytuację osobistą i finansową oskarżonego, a zwłaszcza fakt że obecnie odbywa karę pozbawienia wolności odstąpiono od obciążania oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego po myśli art. 624 w zw z art. 634 kpk.

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska